

BÓNA LÁSZLÓ

Mi lesz velünk?!

Régi korok tünetei,
egy új világ jelei

VIS VITALIS

VIS VITALIS
2022

A szöveget gondozta és szerkesztette:

TOLDI VERONIKA

Szakmai lektor:

DR. HORVÁTH KATALIN

Az előadásokat írásban rögzítette:

JENEI-BODÓ IRÉN

Borítóterv:

IMRE RÉKA

VIS VITALIS

© Bóna László, 2022

ISBN 978-615-5414-37-4

Tartalom

A szerkesztő előszava 7

ELSŐ FEJEZET

Kiszámíthatatlan események láncolata 9

MÁSODIK FEJEZET

Képzelt betegség vagy a képzelet betegsége 53

HARMADIK FEJEZET

Gyerek istenek – gyerek szörnyek 67

NEGYEDIK FEJEZET

Ha újakezdhetném 77

ÖTÖDIK FEJEZET

A vissza nem fordítható folyamatok 103

HATODIK FEJEZET

Tomboló hormonok. Mai férfi keres mai nőt 133

HETEDIK FEJEZET

Az élet forrása 165

NYOLCADIK FEJEZET

Ki mit nem tud? 211

KILENCEDIK FEJEZET

Ébredés téli rémálomból 253

TIZEDIK FEJEZET

Menekülő ember 287

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A szeretet parancsa 317

A szerkesztő előszava

Depresszió, étkezési zavarok, figyelemhiányos hiperaktivitás-zavar, autoimmun betegségek, álmatlanság, kiégés. Mindennapjaink patológiai látképe. Mégis, talán a legszorongatóbb, hogy nem igazán találunk fogódzókat, igazodási pontokat, amik mentén elérhető lenne a gyógyulás.

Bóna László új könyve rámutat a körülöttünk lévő világ azon változóira, amiket nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha gyógyítani és gyógyulni akarunk.

Mitől tűnik a koronavírus-járvány háborúnak? Miért lettek kevésbé hatékonyak a traumatizált állapotokban korábban eredményesen használt szerek? Hogyan függ össze az autoimmun folyamattal a virtuális világban megnyíló párhuzamos létforma? Vajon összefügg-e a kamaszkori étkezési zavar a családtagok, felmenők alkoholizmusával? Lehetséges-e, hogy a várandósság alatti hormonkezelések természetessé válásának köze van a homoszexualitáshoz? Ezekhez hasonló nyugtalanító kérdések és válaszok sora a kötet, és ahogy a szerzőtől megszoktuk, jó néhány alig ismert szer beemelése a homeopátiás tudástárba.

A szerző ebben a könyvében nem klasszikus értelemben vett „gyógyulástörténeteket” mutat be, sőt mintha háttérbe is szorulna az erre való törekvés. Sokkal erőteljesebben, kínzóbban kerül a hangsúly arra, hogy fel kell nőnünk ahhoz az új világhoz, amelyről a gyerekeink tanítanak minket. Hallgatnunk kell, alaposan megfigyelni, mert az ő gyógyításuk voltaképpen a mi gyógyulásunk. Gyógyítani pedig akkor leszünk képesek, ha legelőször a saját szorongásunkat, aggodalmunkat és félelmünket tudjuk gyógyítani, mégpedig

azáltal, hogy a nyakunkba vesszük az ismeretlent. A könyv, amelyet kezében tart az Olvasó, egy térkép világunk még idegen, lakatlan részeinek a bejárásához, vagyis a vírusok, az idegi alapú betegségek, az idegen entitások, a pixelek, a párhuzamos valóságok lehetséges homeopátiás értelmezéséhez. És mi van az út végén? Hát mi más, mint a szeretet, amely bejárván a maga útját, végül kioldódik minden eszme és hiedelem kötelékéből, magába olvasztva a nem-szeretést éppúgy, mint a legnagyobb szerelmet. Így végül az egész könyv a legteljesebb gyógyulástörténet lesz.

VIS VITALIS

ELSŐ FEJEZET

Kiszámíthatatlan események láncolata¹

Tea, kávé, cukor, rum – bummm

„Szemben a teátrummal, / Iszik egy úr teát rummal, / De mire a tea készlett, / Eltörött a teakészlet.”

(Grétsy László: *Anyanyelvünk játékai*)

Sikít a kristálycukor, mikor a kanálról a forró teába csusszan. Ha figyelmesen hallgatjuk, ahogy az apró kristályok a teához érnek és elolvadnak, sikolyszerű hangot hallatnak, de lehet, hogy valaki halk sóhajnak hallja mindezt.

Nagyapám mindig egy kis rumot öntött a teájába. A csésze tea fölé tartotta a kanalat, és öntött bele egy kis rumot, ami többnyire megszaladt.

Bármilyen hihetetlen, de a hetvenes években még nem volt könnyű a presszókban teát kapni. Ez bosszantó volt. Hát miért olyan bonyolult teát főzni és felszolgálni? Volt, hogy csak forró vizet kértem – az csak van a konyhán! –, és elővettem a zsebemből egy teafiltert, hogy beelégassam.

Főleg orosz fekete teák voltak akkoriban kaphatók. Néha otthon próbáltuk úgy inni, ahogy az oroszok. Tejjel. Vagy néha lekvárral. Apám sokszor járt üzleti úton Moszkvában. Ott ivott lekvárral teát. Kiprobáltuk. Bögrében ittuk a teát, sosem csészében. Pöttyös bögrékben, apám azt szerette, ha nem vastag a bögre fala.

– A második bögre tea mindig legyen forróbb, mint az első! – mondta. Alumínium teáskannában főztük a teát, beleszórt a fűvet, az benne maradt úszkálva, és azzal együtt melegítette a gázon, hogy a második bögre melegebb legyen. Benne maradt néha a tea másnap reggelre is, nem zavarta, hogy állt benne egy éjszakát, reg-

¹ A 2020 októberében elhangzott előadás szerkesztett változata.

gel feltette forni a tűzhelyre. Olajos barna foltok úsztak a felületén, rátapadtak a bögre falára. A kifacsart citromokba kristálycukrot szórt, és egy kiskanállal kikaparta a héjából a citrom maradék belsejét. Egyben kapta be. Ez a szertartás zárta az esti teaivást. Minden vacsorához orosz fekete tea volt.

Nem kávéztunk.

Már felnőtt voltam, mikor rászoktam a kávéra. Vannak kávésok és teások, mint ahogy kutyások és macskások. Ritkán szereti valaki mindkettőt. Ha egyvalamiben el akarunk mélyedni, teát iszunk, ha távoli pontok között szeretnénk összefüggésekre bukkanni, ahhoz kávézni kell. Rudolf Steiner írta valahol, hogy amikor egy szerkesztőségben az újságírók a maguk cikkét írták, mindenki elmélyedt a saját témájában, akkor főleg teáztak, de amikor lapzárta volt, és össze kellett fésülni a különféle írásokat, fel kellett gyorsulni, a távoli területeket összekötni, kávéra váltott mindenki. Amikor a pókokba koffeint fecskendeztek, nem szöttek szabályos hálókat, hanem először a legtávolibb pontokat kötötték össze a fonalaikkal.

Sokat jártunk Varsóba közvetlenül a szükségállapot előtt, 1980–1981-ben. Sokat teáztunk ott, hiánycikk volt a kávé. A teát üvegpothárban adták. Nem volt már akkor se cukor, se citrom. Sorakoztak minden este a vízagyúk, a fegyveres, pajzsos rendőrök, itthon akkor még mi nem láttunk ilyet, mi, közvetlenül ötvenhat után születettek. '81 decemberében kihirdették a szükségállapotot. Azt beszélték, hogy mi is bevonulunk Lengyelországba, ugyanúgy, mint Prágába, '68-ban. Nem lehet aludni a Móricz Zsigmond körtéren és a Bartók Béla úton, mondták. Egész éjjel dübörögve vonulnak a szovjet tankok. Megindultak Lengyelországba. Nemsokára minket is behívnak. Mit teszünk a behívónkkal, mi, egyetemisták? Elégetjük? Tisztára, mint a *Hairben*.

Elfogyott a cigaretta a trafikokban. Állítólag azért, mert töltényeket gyártanak helyette. A töltények átmérője megegyezik a cigarettáéval. Pár óra alatt át lehet állítani a gépeket cigarettagyártásról tölténygyártásra.

MEGRENDELEM A KÖTETET

VIS VITALIS

www.visvitaliskiado.hu